

2016

Ø-hop på Færøerne

2016

Ø-hop på Færøerne i egen bil

Af: Livsnyderne – Rita & Mogens Lauritsen

Forord

Denne dagbog er skrevet af Rita under Ø-hop turen på Færøerne i sommeren 2016, suppleret med fotos og opsat som rejsebeskrivelse af Mogens.

De personlige oplevelser og det at leve i nuet er forsøgt gengivet med henblik på at andre kan finde inspiration i at læse rejsebeskrivelsen.

Ligeledes har vi suppleret med en litteraturliste.

Udover de 'få' fotos der er medtaget i denne rejsebeskrivelse, har vi samlet nogle som kan ses på vor hjemmeside Vi har også udarbejdet en videofilm af 45 minutters varighed. Den kan også ses via hjemmesiden.

Det supplerende materiale kan ses på:

<http://livsnyderne.nu/Rejsebeskrivelser/Faeroerne/faeroerne.html>

Copyright © 2016 Rita & Mogens Lauritsen
ISBN 978-87-998623-1-3

Forlag: Livsnyderne
2016 - 1. udgave
<http://www.Livsnyderne.nu>
Info@Livsnyderne.nu

Livsnydernes Ø-hop på Føroyar - Færøerne

Lørdag d. 25. juni – tirsdag d. 5. juli 2016

”Meíra av tí goða”

”Mere af det gode”

1. dag lørdag d. 25. juni 2016

En times total afslapning i varmt saltvands hot tub med udsigt til det mægtige Atlanterhav. På agterdækket af MS Norröna... Det er blot noget af alt det gode, vi ser frem til ombord på Norröna, og på vores Ø-hop tur til Færøerne.

”Langt ude i det kviksølvlysende verdenshav ligger et ensomt lille blyfarvet land. Det lillebitte klippeland forholder sig til det store hav omtrent som et sandskorn til gulvet i en balsal. Men set under forstørrelsesglas er dette sandskorn alligevel en hel verden med små bjerge og dale, sunde og fjorde og huse med små mennesker”.

William Heinesen om Færøerne i romanen 'De fortabte spillemænd'

Vulkanudbrud for ca. 60 millioner år siden. Det blev over tid til 18 øer... 18 perler... tusindvis af sandskorn... og vi glæder os til at få 'sandskorn' mellem fingrene!

Egen bil og eget grej, alt det vi har lyst til, har vi med. Nu er vi godt ombord, indkvarteret i særdeles komfortabel kahyt på MS Norröna, Smyril Lines skib, der sejler fra Hirtshals til Tórshavn, Færøerne, og videre til Seyðisfjörður, Island og retur. Vi er på vej til at Ø-hoppe på Færøerne, men først skal sjæl og legeme stemmes til ferie, og det sker på bedste vis på den 575 sømil (1065 km) lange, (på vores tur) rolige sejlads til Tórshavn.

Livsnyderne er Mogens årgang 1947 og Rita årgang 1949. Vi har rejst rundt om i verden, vandret, sejlet, 'udforsket' eventyret, ganske ofte udenfor alfarvej, og flyttet egne grænser i målet på oplevelser, gerne lidt uden for turiststrømmen. Da vores søn engang skulle fortælle om sine forældre, kaldte han os livsnyderne, og det blev vi rigtig glade for at høre. Vi har boet i USA i 4 år og i Kuwait i 2 år.

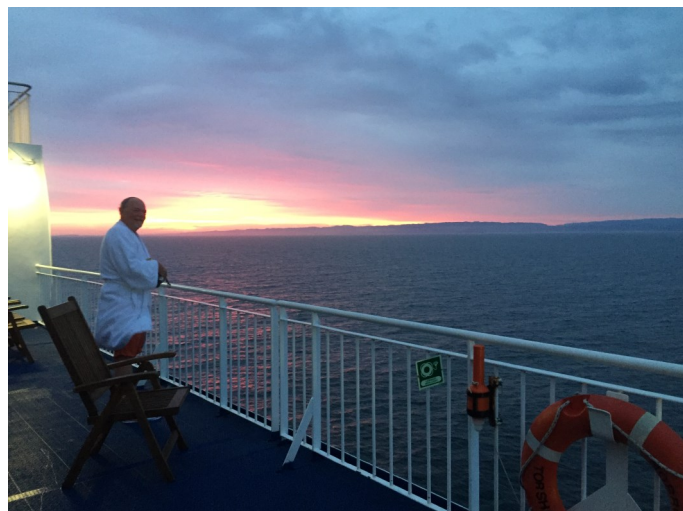
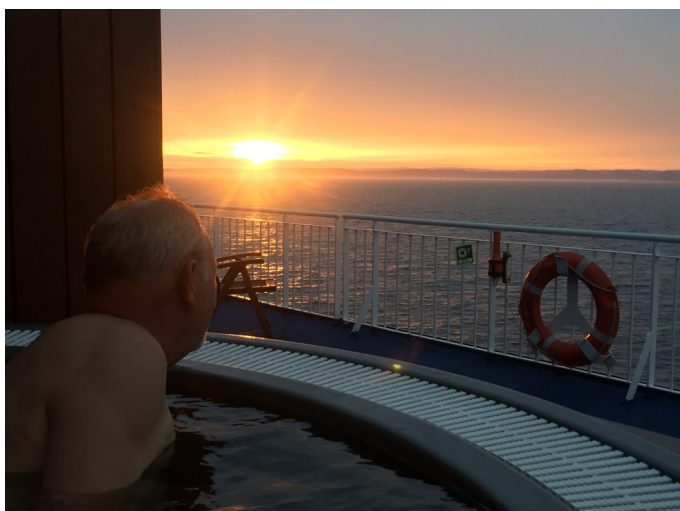

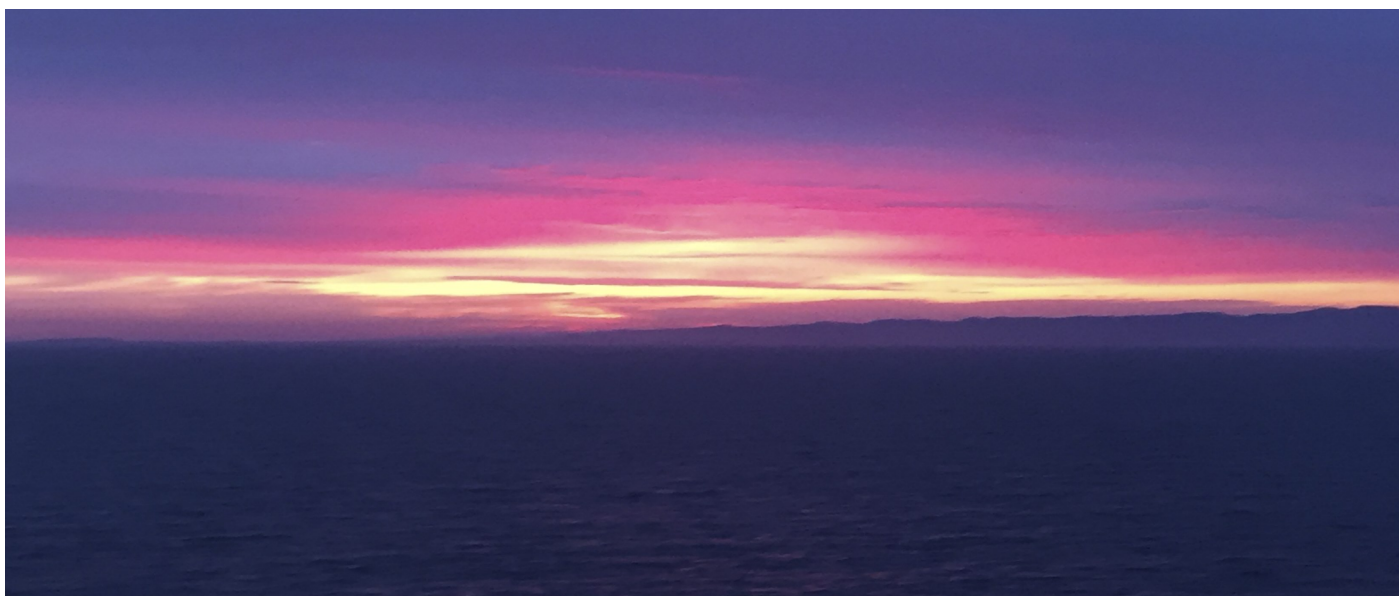
I Sky Bar på 8. dæk har vi booket 'vores favorit hot tub', nemlig nr. 3 med omtrent 180° udsigt, i hvert fald, hvis vi strækker halsen lidt og læner os frem over karrets kant.

Kl. 21.00 (22.00 dansk tid) gled vi ned i saltvandskarrets varme vand med små bølgeskulp fra skibets blide duven. Der er en betagende udsigt til et endeløst Atlanterhav, og blæst og regnvejr øger den enestående og vedervægende oplevelse.

Nå, ja, man skal altså lige huske, at nøglekortet til kahytten, skal forblive i morgenkåbens lomme, og ikke, jeg gentager, ikke må snige sig med op, og tage på en rask flyvetur udover Atlanten... Det gav lige en ekstra spadseretur iført morgenkåbe og badeshorts ned til Informationen på 5. dæk. Venligt, effektivt og hurtigt blev der udstedt et nyt kort til Mogens.

Folk spadserede forbi, med huer og jakker lynet godt op, det var jo koldt derude på dækket... men ikke hos os i karret! Solen gik ned over Norges kyst, og berigede os med de 'vildeste' solnedgangs farver fra gyldengul, til lysende stærk orange og sluttelig dybe lillarøde toner. Wauw!

2. dag søndag d. 26. juni 2016

Vi har sovet rigtig godt i vores store dobbeltseng og vi nyder det lille sofa arrangement i kahytten. Vi smutter ned i Norröna Buffet restauranten, til en helt fantastisk morgenbuffet. Lige gyldigt hvilket bord vi vælger, så har vi udsigt. Vi holder udvig efter Shetlandsøerne og det William Heinesen i sin bog *'Det gode håb'*, beskriver som *'en flygende vandhose'* - hvalernes blåst.

Ind i mellem er vi på spadsereture på 8. dæk og bliver blæst herligt igennem. Vi ser mange forskellige havfugle, genkender mallebukken og havsulen, og aner nu Shetlandsøerne, som en skygge i det fjerne. Efter 20 timers sejlads og intens spejden fra 8. dæk, gennem kikkert og kamera, dukker Shetlandsøerne op.

MS Norröna sejler forholdsvis tæt på, så vi kan rigtigt se de 32 små, barske, rå, forrevne og fascinerende øer, der ligger **der**, ude midt i Atlanterhavet. Jo tættere vi kommer på, jo flere fugle. Havsulen flyver tæt omkring skibet og udnytter de opadgående vinde fra stævnen. Mallebukken følger os tæt ved havoverfladen og en lille flok terner flyver hurtigt forbi med retning mod Shetlandsøerne. En enkelt lunde (søpapegøje) sejler majestætisk på vandet og dykker lynhurtigt, da vi nærmer os. Det var en dejlig oplevelse, og sikke meget god frisk havluft!

Mens dagbogen opdateres sejler vi forbi en olie boreplatform, der netop har besøg af et forsyningskib. Fascinerende med en stor arbejdsplads ude midt i Atlanten.

Simmer Dim Steakhouse, den eksklusive a la carte restaurant ombord, bød på veltilberedt aftenmad i et afslappet miljø med havudsigt! Meget velsmagende hummer, steak og lammeryg. Atter en god ombord oplevelse!

3. dag mandag d. 27. juni 2016

I aften ved 23-tiden landede vi i Tórshavn, Færøernes hovedstad med 18.700 indbyggere, og fandt nemt vores hotel Föroyar. Vi kunne tydeligt se vejene i tussmørkelyset, selv omkring midnat. Hotellet er højt beliggende med udsigt over Tórshavn, og omkringliggende øer. Det er tegnet af de danske arkitekter Friis & Moltke og er smukt og diskret bygget ind i klippeskrænten med græs på taget.

Vi er vågnet op til tåge og dis, og alligevel er lyset ind i mellem meget stærkt og flot. Og på præcis samme måde er vejret til aften.

Men, ind i mellem, så skete der noget! På med vandrestøvler, rygsæk, lange underbukser, flecetrøjer, dunjakke, hue og handsker og ombord på båden fra Sørvágur på Vágur til Mykines. En herlig tur med udsigt til flotte grønklædte fjelde. Jo tættere vi kom på Mykines, jo større blev bølgerne, og jo mere rullede båden.

Mykines er kendt som en brændingsplads, hvor der ofte om sommeren kan forekomme stor brænding, uvist af hvilken årsag. Det betyder, at man ikke altid kan være helt sikker på at komme hjem fra øen. Derfor stod turen først på vores ønskeliste. (Dagen efter hørte vi, at for blot en uge siden var en del turister strandet på øen nogle dage). Mere heldige var vi. Da båden lagde til på Mykines brød solen frem på en blå himmel med kun få hvide vattotte skyer. Og sådan blev det ved hele dagen.

Vi vandrede fra bygden ad den gamle trampesti, trådt gennem århundreder, helt op på fjeldkammen. Solen varmede, stjerne var stejle, pulsen kom op.... Og det er ganske vist, at lag på lag af tøj måtte af. Vi endte i bare arme og med opsmøgede bukseben. Det gik op og ned ad stejle, smalle stier med fremragende udsigter til Atlanterhavet og masser af får og lam på de stejle fjeldsider. Vi kom også forbi mindesmærket for dem, der er omkommet i fjeldene og på havet.

Målet var Mykineshólmur gennem 'lundeland' eller søpapegøjeland! Området hedder Lambi og er et af Færøernes største yngleområder for lunder. I tusindvis fløj de over hovederne på os og landede tæt ved os på skråningerne, hvor de har deres jordhuler. Sjældent har vi oplevet noget så fascinerende. Satte os stille på de stejle skrænter og lod øjet fornøjes ved de enorme lundeflokke i luften og de yndefulde smukke fugle på græsset blot få meter fra os.

Dernæst krydsede vi en hængebro 35 m over Atlanterhavets brusende bølger. Hængebroen forbinder Mykines med Mykineshólmur. Ret betagende at kigge ned i de brusende bølger og betragte de mange fugle, primært rider, der har rede pladser på de stejle klippe skrænter i slugten.

På lang afstand kunne vi se vores endemål, øens fyrtårn. Blot få skridt længere ud og vi var på Færøernes vestligste punkt. Her slog vi os ned i græsskråningerne højt over havet til en velfortjent pause med kiks og ost og med udsigt til sulernes foretrukne yngleplads, de fritstående klipper Pikarsdrangur og Flatidrangur. Begge holmes klippetoppe og sider var nærmest skjult af tusindvis af kridhvide suler og deres hvide ekskrementer. Sulen, der har et vingefang på ca. 1,5 – 2 m er den største fugl på Færøerne.

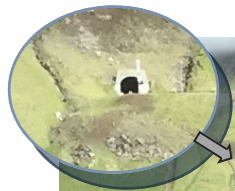

Mætte af sol, travetur og fugleoplevelser, satte vi os i solskinnet på kajkanten og ventede på båden. Det blev en frisk, rullende 45 minutters sejltur tilbage til Sørvágur på øen Vágur.

Gásadalur, den lille bygd højt beliggende på fjeldtoppen, med storslået udsigt over havet, og svært tilgængelig fra havsiden – den måtte vi besøge. Faktisk er det først i 2004 at bygden fik en tunnel med vejforbindelse til omverdenen. Ellers foregik det pr. helikopter eller den stejle 4 km vandretur over fjeldet. Indtil 1873 blev de døde båret over fjeldet og begravet i nabobygden Bøur. I dag bor her blot 17 mennesker på dette smukke, skønne sted.

Vi havde jo kørt igennem Vagatunnelen på vej ud, og derfor skulle vi have købt billet med angivelse af bilens registreringsnummer og føreren af bilen, inden vi kørte retur. Billetten købte vi på en tankstation for 100 kr. tur/retur. Der er videoovervågning af betalingstunneler og derfor skal billetten gemmes af hensyn til evt. kontrol. Der er indtil videre kun to betalingstunneler på Færøerne.

4. dag tirsdag d. 28. juni 2016

Vi skal i dag til Westmanna, ud at sejle og se Westmanna bjergene fra søsiden. Vi tager Oyggjarvegur, indtil 1992 hovedlandevejen, når man skulle nordpå fra Tórshavn. Den gamle øvej snor sig højt på fjeldtoppene og gennem Mjørkadalur – Tågernes Dal. Og vi havde da heller ikke kørt mange kilometer før vi nærmest var indhyllet i hvid tåge og Tågernes Dal levede fuldt op til sit navn. Det var ret nemt at forestille sig, hvor svært det til tider har været/kan

være at orientere sig på den tågede Oyggjarvegur. Interessant at opleve.

I den lille bygd Kvívík besøger vi en af Færøernes ældste og bedst bevarede vikingeboplads. Der er udgravet to langhuse, og fundet mange pilespidser, fiskeredskaber, perler og smykker og rester af både.

Vi når frem til Westmanna, det regner lidt, men pyt! Vi glæder os til grotteoplevelser og fuglefjelde. Vi var ret heldige med vejret, for det holdt tørvejr og ind i mellem kom solen frem på vores sejltur. Det var en rigtig smuk tur, og vi så også flere grotter, men Atlanterhavet viste tænder i blæsevejret, så skipper valgte af sikkerhedsmæssige grunde at lægge turen om. Vi sejlede en meget kort tur langs Westmanna bjergene og derefter langs Vágurs stejle fjelde og ind i en meget smuk grotte.

Foran flere af grotterne var der en lille holm – et lille fjeld, alle kaldet 'Kødbjerget'. Færingerne blev i gamle dage ofte angrebet af pirater, der stjal alt spiseligt. Færingerne selv flygtede op i fjeldene, velvidende, at de havde store kødforsyninger gemt på 'Kødbjerget', som piraterne ikke fandt anledning til at undersøge.

Vi så flere mindre fuglefjælde med skarv, mallebuk, rider, lunder og havterner. Skarven er fredet på Færøerne, mens mallebukken findes i tusindtal og nærmest opleves som en stor plage.

På de meget stejle fjeldskråninger hoppede får og lam ubekymret afsted. Lammene fødes på de stejle skråninger, og det menes at være årsagen til deres 'hjemmevante' måde at færdes på. Der lå flere små primitive hytter på fjeldskråningerne. De fungerer som læ skjul for får og lam, når vejret bliver for barsk. Fårene drives sammen af hyrdehunde to gange om året til klipning og slagting.

Vi sejlede forbi flere laksefarme og guiden fortalte, at Færøerne sidste år eksporterede 66.000 tons laks, svarende til 6 % af hele verdens lakse eksport. Ret imponerende.

Hvornår taler man om en bygd og hvornår kaldes det en by? Når der er under 1500 indbyggere, så er det en bygd. Og sådan en når vi frem til ad en ca. 10 km lang, snoet, særdeles smal vej, klistret på siden af fjeldet. Der udfolder sig et mageløst syn, når vejen drejer om den sidste fjeldside og går stejlt ned. Dybt nede ligger bygden Tjørnuvík med sin sorte sandstrand, som Atlanterhavets brusende bølger slår ind mod.

Tjørnuvík ligger med udsigt til Risín og Kellingin, Kæmpen og Kællingen, 2 klippeskær på henholdsvis 75 m og 73 m høje. Ifølge sagnet var Risín og Kellingin tyveknægte, der i nattens mulm og mørke havde samlet Færøernes 18 øer og ville slæbe dem med sig til Island. En af øerne sakkede bagud, og Kæmpen og Kællingen kom op at skændes. Og da morgensolen brød frem blev de forvandlet til stenstøtter. Flotte og imponerende er de, og det er da et sjovt sagn.

Tjørnuvík er bygden med mange små sorte huse med græs på taget, og så er bygden kendt for sin Thomas Kingo salmesang. Midt i den lille bygd blev vi fristet til vafler og kaffe af en af bygdens Thomas Kingo salmesangere, og Karen fra Kælderbutikken fristede med rabarbergrød og gode råd kager....

Salmesangeren vandt. Han delte gavmildt ud af alle sine oplevelser med Thomas Kingo Koret, der ganske mange gange havde givet koncerter rundt om i Danmark. Karen fra Kælderbutikken gav gode råd om et skønt spisested på Viðoy, og bad os hilse fra Karen!

En kvinde og en mand kom vandrede fra Saksun over fjeldet til Tjørnuvík. Havde vandret turen for at markere varder til sikkerhed for især udenlandske vandrere. De delte gavmildt ud af tips og ideer til vandreture. Snakken var munter og berigende rundt om det lille bord/bænkesæt hos salmesangeren. Alle fortalte de med et lille smil, at danskerne altid var dem, der gik tidligst på fjeldet og kom senest ned! Vi ville altid se så meget og stoppede op mange gange undervejs... derfor skulle danskere beregne dobbelt så meget vandretid som færingere og nordmænd. Og sandt er det, at vi aldrig kunne overholde de tider, der var angivet på vore vandreture!

I bygden udlejede man også flere huse til kunstnere, gennem det færøske kunstnerråd LISA, bl.a. den gamle skolebygning. Så hvis vi var kunstnere, skulle vi ikke tøve med at ansøge om bolig til kunstnerisk inspiration...

Således herligt, kulturelt og mellemmenneskeligt beriget, fortsatte vi vores tur til Saksun, dog ikke over fjeldet, men langs floden Stóra. Her måtte vi stoppe op ved et livsbekræftende syn af en flok drenge, der muntrede sig i floden med tømmerflåde sejlad. Tømmerflåden var to halve tønder, der var bundet sammen. De havde det skønt i det lave flodvand.

Vi kørte ad en særdeles smal vej til den lille bygd Saksun i bunden af Saksunardalur. Fra bygden vandrede vi ned i den smalle klippe-slugt i bunden af dalen til Pollur ved havet. Vi fulgte floden, gik i det fugtige sand på flodbredden, forbi en mægtig lagune og forundredes over naturens skønhed. Nå ja, vi nåede ikke helt til Pollur ude ved havet. Jeg var for pivet... man skulle passe på højvandet, for så forsvandt flodbredden, og man måtte så klatre op på de stejle klipper for at komme retur...

5. dag onsdag d. 29. juni 2016

Så kom tågen, tyk og tæt og det var som at stirre ind i en tyk, hvid mur, når vi kiggede ud fra vores hotel Föroyar i Tórshavn. Vi var ellers blevet helt glad for vores 180° betagende udsigt fra både værelse og restaurant til byen, havnen og øerne Nólsoy og Eysturoy.

Men pyt! Vi har erfaret, at vejret kan skifte fra time til time. Så 'don't worry'. Vi drog afsted som planlagt til den lille idyllisk beliggende bygd Gjógv på øen Eysturoy. Ad smalle snoede bjergveje nåede vi frem, og dér lå bygden med de mange små, gamle og sortmalede huse med hvide vinduessprosser. Højt over slugten Gjógvin ved Atlanterhavet lå Gjógv. Hvert år besøges bygden af ca. 35.000 turister, og man skulle tro det gav anledning til caféer, restauranter og souvenirbutikker... Men nej, her er helt uspoleret og stille. En lille kaffestova er end ikke åben og alt ånder fred og idyl.

Vi gik en tur forbi Gjógv's hvide kirke og ind i det lille parkanlæg overfor kirken. Her står en meget bevægende statue, som et mindesmærke for de mænd fra bygden, der er omkommet på havet. Statuen forestiller en mor med to børn, der skuer ud over havet.

Vi måtte selvfølgelig også trave ud og være lidt royale - sidde på Mary's bæk med vidtstrakt udsigt ud over havet. Mary og Frederik besøgte Gjógv i 2004.

Så skulle Gjógvinn (slugten) undersøges nærmere. En formidabel slugt, som man kommer ned i ad en lang stentrappe. Atlanterhavet når ind i denne slugt og her var anlagt en lille mole

til små både. Der var også et spil, så bådene kunne trækkes helt op af slugten, og op til byen, i sikkerhed for Atlanterhavets frådende bølger i stormvejr. Der var frodigt og grønt på fjeldskråningerne, og inde i klippehulerne, formet af havet gennem århundreder, fandtes de flotteste farvenuancer i lilla, rosa og grønt på klippehule væg og loft.

Vejret var ganske acceptabelt, lidt støvregn og lidt opklaring ind i mellem, så vi tog en god travetur op langs den nordlige klippe skrænt med en smuk udsigt til øen Kalsoy. Og er det ikke? Jovist, også her var et fuglefjeld med lunder, mallebukker og terner. På skråningerne fandt vi de fineste planter, også gøgeurten. Overalt var denne lille smukke plante. Ligesom Færøernes nationalblomst Sóljan – Engkabbelejen, der solskinsgult lyser op på alle fjeldsider og langs åer og floder. Sóljuleiðirnir er for Færøerne, hvad Margueritruen er for Danmark. Anviser særlig smukke vejstrækninger.

Et lille kuriosum. På havnen fandt vi et lille hus - Á Látrinum...

Det ledte tankerne hen på ... Nej, det var det ikke... Det betød nemlig bygdemuseum. Og dem stødte vi på mange steder.

Slættaratindur, der betyder 'flad bjergtinde' er Færøernes højeste fjeld på 882 m. Vi kørte ad nok en smal snoet vej rundt om Slættaratindur, stødte på får og lam, der naturligvis har 'fårekørselsret'. Men Slættaratindur så vi ikke. Toppen var simpelthen indhyllet i helt tæt, hvid tåge. Men derimod så vi pludselig Risin og Keligin fra en helt anden side. Bittesmå syntes de! Velvidende at de dog stikker godt 70 m højt op!

I den lille bygd Eiði gik vi tur på havnen og faldt i snak med nogle fiskere, der var ved at losse dagens fangst. Venlige og imødekommende som de var, tog de sig tid til at fortælle, at de havde været på dybhavs fiskeri. Der var både blålang, torsk, rødfisk og en plettet havkat i kasserne. Blålang var den fisk, der gik dybest nede, nemlig helt ned til 800 m.

En lidt mindre kutter kom ind, og lige så venligt og imødekommende fortalte han, at de havde været på havet i 15 timer, og nu landede 2,5 tons fisk, primært kuller. Og nu havde han i øvrigt sommerferie til den 1. august. Han havde tidligere fisket fra Hirtshals, og hans søn havde vi netop mødt i Gjógv, hvor han sammen med en flok andre unge mennesker var ved at anlægge en god sti ud til Mary's Bænk.

Det var nogle gode snakke med folk fra begge både. I bygden fik vi hjemmelavet rabarber tærte med is og marengs. Så pyt med en smule regn, når oprigtigheden og nærheden mellem mennesker bliver så mærkbar. Det luner i den grad. Det er færingerne rigtig gode til at dele ud af, på en helt naturlig måde.

Afsted gik det, retur til Streymoy, og ned til Gamlarätt syd på øen. Herfra går færgeren til øen Sandoy, som er næste stop. Hov, dér lukkede færgeren da lige boven for næsen af os. 30 sekunder for sent var vi!

Jamen så fik vi anledning til at besøge Kirkjubøur, som er det gamle bispesæde, indtil ca. år 1540, hvor det blev nedlagt. Magnus-katedralen, den gamle domkirkes tykke mure står stadig og er under konstant konservering og beskyttelse, flere steder pakket helt ind. Murene er på 1,5 meters tykkelse og rummet er 26,5 meter langt og 10,8 meter bredt. Ruinerne af Magnus-katedralen er optaget på UNESCOs liste over verdens kulturarv. Vi spadserer ud til det gamle 'Likshus', som ligger helt yderligt mod vandet. Lidt svært at komme til, men måske et bevidst valg, med luft gennemstrømning til de afdøde. I dag er det ganske få sten, der står tilbage, resten er pakket ind i krydsfiners plader.

Et af de ældste beboede huse i hele verden ligger også her. Nemlig den gamle, sorte, velbevarede kongsbondegård med røde vinduesrammer og græs på taget. Og sjovt er det at se 4-hjulstrækkeren og campingvognen i indkørslen, ovenlysvinduerne i græstaget og barnecyklen i den gamle kvadre kælder. Her leves livet i pagt med fortiden.

Vi besøgte også den lille, fine, hvide kirke, Olavskirken, bygget på næsset. Den er oprindeligt fra mellem år 1250 og år 1300 og er meget enkel. Altertavlen er ny og forestiller et maleri af Jesus, der går på vandet. Det er malet af Færøernes første professionelle billedkunstner Sámal Joensen-Mikines.

Kirkjubøur var en dejlig kulturel og historisk oplevelse.

Færgen 'Teistun' bragte os fra Gamlarátt til Skopun på Sandoy. Undervejs kunne vi betragte de flotte sky formationer rundt om øerne Hestur og Koltur, som vi havde fulgt hele dagen. De lå som en hat, snoet om toppene.

Nu er vi landet på Hotel Skálavík på Sandoy, og det er et roligt og et meget enkelt hotel. Vist nærmest det eneste sted, man kan overnatte på Sandoy. Hotellet er skænket til byen af et taknemmeligt bysbarn.

P.S.

Sidder på Sandoy på Færøerne, drikker rødvin fra Italien og spiser vindruer fra Ægypten! Verden er meget lille!

6. dag torsdag d. 30. juni 2016

Sandoy er en mild og grøn ø med bløde, flade fjelde, hvide sandstrande, klitter med marehalm, og alligevel også med barske rå fjeldsider.

Vi kigger lidt på den lille fine kirke i Skálavík med græs på taget. Som mange øvrige kirker, er også den aflåst, men vi kan jo lure lidt ind af vinduerne.

I Húsavík legede jeg et kort øjeblik Húsfrúgvín í Húsavík, (Husfruen í Húsavík), som den rige Guðrun Sjúrdardóttir fra Bergen, som boede her på sin store gård Heima á Garði i 1300-tallet. Hun var den mægtigste kvinde på Færøerne og ejede al jorden i Húsavík og Skarvanes og en hel del på Shetlandsøerne. Der står stadig mange ruiner og stenhuse til minde herom.

I Húsavíks lille fine kirke, som *ikke* var aflåst, kunne vi beundre altertavlen, et stort smukt maleri af den danske kunstmaler Svend Havsteen-Mikkelsen.

Vi fortsatte ad en ensporet, meget smal og udfordrende vej, klistret på klippesiden, til bygden Dalur. Smukt beliggende i dalen mellem stejle, grønne fjelde. Omtrent helt afsondret fra omverdenen. Fik dog i 1964 denne 'spændende' vejforbindelse.

Ad en om muligt endnu mere udfordrende vej, som vi delte med masser af får og lam, nåede vi til den enestående udsigt fra bygden Skarvanes. Her sluttede vejen. En lille bygd med blot 13 indbyggere. Vi så dog ingen og måtte nøjes med selskab af 3 ænder og flere høns og haner, som til gengæld var meget imødekomende og ivrigt spiste vores medbragte havregrynsboller.

Lidt uden for Sandur stødte vi på Bundni Steinurin (Den strikkede sten). Den er 4 meter høj og har et omfang på 18 meter. Kvinderne i Sandur har betrukket stenen med strikkede fortællinger om heksen Gívirin. Og sandelig om vi ikke også støder på Gívirinarspor – hekse fodaftryk – sat i en sten. Meget stort fodaftryk og meget dramatisk. Sagnet lever i bedste velgående.

Således beriget med 'heksegys' startede vi vores 8 km lange, mageløst smukke vandretur til Søltuvik. Turen gik gennem fjeldområder med massevis af får og med vidtstrakte udsigter udover landskabet og havet. Solen brød frem og forstærkede det smukke visuelle indtryk med underlægningsmusik af skøn fuglekvidder.

I Søltuvik bugten stod en mindsten tillige med to store ankre. I 1895 kom det britiske dampskib Principia ud af kurs i voldsomt uvejr. Drev ind i skærgården og forliste. 28 mennesker omkom, kun én overlevede ved at klamre sig til en lasteluge. Han blev reddet i land efter 14 timer på havet.

Tilbage i Sandur måtte vi selvfølgelig trave lidt rundt i det helt specielle store klitområde ved den brede sandstrand. Solen skinnede, småbørn soppede og legede i vandkanten. Vi satte os, nød bølgerens meditative, blide brusen og den varme sol i ansigtet. Hvilken dejlig afslutning på en herlig begivenhedsrig dag.

Vel hjemme på Hotel Skalavik blev vi inviteret til at fortælle om vores færøske oplevelser i landsdækkende radio 'Kingvarp Føroya' i en direkte udsendelse kaldet 'Ferðaliðið' (Rejseholdet). Det var ganske sjovt og dejligt at fortælle om vores skønne færøske oplevelser på vores Ø-hop tur med Smyril Line fra Hirtshals.

7. dag fredag d. 1. juli 2016

Vi skal med færgen fra Skopun retur til Gamlarätt på Streymoy kl. 10.30. Og da vi ikke kan bestille plads til bilen, og færgen er forholdsvis lille, ja, så sætter vi bare bilen i kø, og tager regnjakken på og traver rundt i Skopun.

Højt over byen, næsten som et vartegn for sø folket, troner en kæmpe stor blå postkasse. 7,42 m høj og 4,45 m bred. Den er så stor, at den på byggetidspunktet blev optaget i Guinness Book of Records, som verdens største.

Vi fulgte grusvejen ud af byen og fortsatte ad trampestien, højt op på den græsklædte fjeldtop. Her fik vi udsyn til øerne Streymoy, Koltur og Hestur og Trøllhøvdi (Troldehovedet) en klippekold i havet et stykke fra kysten. Klippeknolden siges at

være en trolds hoved. Han tabte det uheldigvis, da han skulle binde øerne Nólsoy og Sandoy sammen. Han havde desværre fået rebet rundt om sin egen hals og da han strammede til, så faldt hans hoved af. Der er rigtig mange sådanne sjove sagn rundt omkring på Færøerne.

For at komme til Norðoyggjar – Nordøerne – kører vi igennem undervandstunnelen Norðoyatunnilin, som er fra 2006. Den er sprængt 150 m under havoverfladen og har en længde på 6,2 km. Den kostede en bagatel af 395 mill. kroner. Det er ganske forunderligt at køre så dybt nede i grundfjeldet under havet!

På øen Borðoy indlogerer vi os på Hotel Klaksvik i Klaksvik. Det viser sig at være et sømandshjem. Her er rent og pænt. Vi får et diminutivt værelse med smuk udsigt over Klaksvik by og havnen med fjeldene i baggrunden. Klaksvik er Færøernes 2. største by med 4.605 indbyggere.

Nordøerne består af 6 øer og er de nordøstligste af Færøerne. Tre kan nås via dæmninger, og de sidste

tre med båd eller helikopter. Vi tager straks på eventyr med færgen 'Sam' til øen Kalsoy, hvor vi kører gennem 4 lange, meget smalle og meget mørke tunneler. De er selvfølgelig ensporede, bare sådan for spændingens skyld! Heldigvis er der helt klare regler for, hvem der skal vige ind på de dertil udhuggede vigepladser.

Kalsoy er blot 18 km lang og 1-3 km bred og fra nord til syd forbundet med altså 4 tunneler. Vi tager en lille afstikker til bygden Mikladalur, for her står nemlig Kópakonan – Sælkvinden. En ualmindelig betagende smuk tre meter høj bronze skulptur udført af Hans Pauli Olsen. Kan godt minde lidt om vores egen Den lille Havfrue. Og selvfølgelig er der knyttet et hjerteskrærende sagn til Sælkvinden. Hvert år på Helligtrekongers nat svømmer sælerne op på stranden, smider hammen, forvandler sig til mennesker, forsvinder ind i en stor grotte og holder fest. Ved solopgang ifører de sig igen sælhammen og drager til havs. En ung mand fra Mikladalur sneg sig i smug til at kigge på sælernes ankomst, og forelskede sig i den smukke sælkvinde, stjal hendes ham, så hun var nødt til at følge med ham hjem. Han tvang hende til at gifte sig med hende, og de fik flere børn sammen. Omhyggeligt låste han sælhammen nede i en kiste og tog nøglen med sig på fiskeri hver eneste dag. Én dag havde han glemt den og sagde til de andre fiskere: 'I dag bliver jeg koneløs'. Og ganske rigtigt, da manden kom hjem, var sælskindet væk. Han var dybt ulykkelig, tog børnene i hånden, gik ned på klipperne og spejdede ud over havet. Et stykke uden for grotten lå en sæl med sørgmodige, sorte øjne og betragtede dem.

Et fantastisk sagn og en ualmindelig smuk statue, og nogle helt betagende smukke farver på fjeldet foran sælkvinden. Helt eventyragtigt opleves klipperne, som vi kan gå tæt ind under.

Vi når til øens nordligste bygd Trøllanes, med en smuk udsigt til naboøernes stejle forbjerger. Her er ganske få huse og der bor ganske få mennesker. Men nogen har handelstalent, for et hjemmegjort skilt med stor skrift påbyder 'Kom og køb', og hvem kan stå for det? En skolepige sælger kaffe og hjemmebagt kage. Og det er sandelig ikke den eneste 'butik' i Trøllanes.

En lille kiosk findes her også. Det er oprindeligt et arbejds-skur, der blev brugt ved anlæggelse af tunnelerne. Da de stod færdige i 1986 overtog en af bygdens driftige kvinder 'skuret' og sælger nu gode sager til den søde tand. Du skal blot ringe på klokken, når du er færdig med at vælge dine indkøb. Selvfølgelig måtte vi også støtte dette lokale initiativ.

Turen hjemad er ligeså spændende gennem de smalle tunneler, der gerne fortsætter i et skarpt hårnålesving, så snart vi er ude i lyset igen.

Alle disse tunneler og øens karakteristiske facon har givet den kælenavnet 'Blokfløjten' – og hvorfor ses ganske tydeligt fra nabøen Kunoy.

8. dag lørdag d. 2. juli 2016

Det blev en helt ubeskrivelig dejlig dag med skønne naturoplevelser og atter et møde med færingeres varme gæstfrihed og imødekommende adfærd. Overvældende og betagende.

Tidligt op, rygsækken og vandrestøvlerne på, madpakken i rygsækken sammen med alle de forskellige, nødvendige lag tøj. Vi tager postbåden 'Ritan' (fra 1943), der sejler fra Hvannasund på øen Viðoy til øerne Svinoy og Fugloy. 'Ritan' er disse to, Færøernes nordøstligste øers eneste forbindelse til omverdenen. Nå ja, ikke helt sandt. Disse øer har, som alle andre afsidesliggende steder, deres egen heliport. Vi skal springe i land på 'Ritans' landingsplads på Fugloy. Båden hopper op og ned, men skipper er god til at holde den tæt på klippen og fri af suget fra havet, så alt går glat.

Der er to bygder på Fugloy: Kirkja, hvor vi hopper i land, og Hattarvík, hvor vi bliver samlet op i aften. I Kirkja bor 26 mennesker, og også her er en lille butik, der sælger slik og strikvarer. Naturligvis åben en times tid lige efter 'Ritans' ankomst. Få meter længere fremme udpeger en lille færøsk dreng Amalias hus, 'Fuglurin'. Her, siger han, kan vi købe en kop kaffe.

Døren går op og Amalia byder velkommen med stort smil og hjertevarme. Og straks serverer hun kaffe, the og nybagte lune boller med ost og fårepølse, så meget, som vi overhovedet kan spise, og det for kun 50 kr. pr. person.

Vi vandrer ad den asfalterede bygdevej de 5-7 km over fjeldet til Hattarvík. Undervejs bydes vi indenfor i et lille skur, hvor fåreklipningen er i gang. En ung mand bryder ud i et stort smil, da han hører vi er fra Kerteminde. Han fortæller begejstret, at her har hans mor været på Husflidshøjskole. Og sådan er verden igen så lille. Fårefarmeren fortæller beredvilligt om fåreklip-

Hun har, viser det sig, udlejning af små værelser på 1. sal med den mest vidunderlige udsigt og tilbyder også færøske spiselige specialiteter mod forudbestilling – *'eina góða máltíð'* som der står på hendes visitkort. Her vil vi gerne både spise og overnatte næste gang Færøerne lokker.

ningen. Lige nu i juni/juli klippes fårene for at de ikke skal få det for varmt. Jamen, hvad med ulden? Dybt forundrede hører vi om, hvordan det slet ikke længere kan betale sig at forarbejde ulden, i hvert fald ikke på de afsidesliggende øer. Ulden klippes af, ligger hen og bliver til sidst brændt! Al den gode uld!

Vi traver lidt videre op i højderne, væk fra vejen og belønnes med en fantastisk udsigt. Men **den** synes havterne ikke vi skal nyde! Skrigende flyver de om ørerne på os og dykker ned mod os med deres spidse næb klar! Vi forstod beskeden *'kan I så komme væk fra vores rede- og yngleområde'*.

Vel fremme i Hattarvík finder vi et flot opdækket bord hos øens fåreavler kvinde. Det var et udendørs privat gourmet arrangement for ca. 60 gæster, hvortil ikke mindre end 3 færøske stjernekokke var fløjet ind for at tilberede færøske specialiteter, mens gæsterne var på en guidet tur på fjeldet. Kokkene var bl.a. i gang med at 'bage/stege' et lam i en jordkule foret med varme sten og dækket med græstørv. Tænderne løb i vand ved alle disse herligheder og **det** arrangement gad vi godt have været en del af.

Vi spurgte forsigtig fåreavler kvinden efter et sted at købe en kop kaffe. Hun rystede smilende på hovedet. *'Nej, det har vi ikke. Her er heller intet toilet' – 'Men jeg vil gerne lave kaffe til jer, og I kan bare gå ind i vores hus og benytte vores toilet. Det er døren til højre'*. Sikken venlighed.

Vi satte os på et bord/bænkesæt med udsigt over bygdens vel 20-25 huse - mere eller mindre forladte – og den lille havnemole. Så fik vi kaffen serveret. Kaffen lunede, og pludselig dukkede kvinden atter op. Denne gang med et stort fad med håndmadder med fiskepølse og fårespegepølse. Uhm, herligt efter en lang travetur! Hun fortalte, at gourmet arrangementet, udover fjeldtur og færøsk mad også havde 'floksmændene' som tema.

Sagnet om floksmændene bygger på historiske fakta fra Middelalderen, om en lille gruppe på fire oprørske mænd fra netop Hattarvík. Under dække af at være frihedskæmpere for et selvstændigt Færøerne, hærgede og kontrollerede de nordøerne for egen vindings skyld. Alle fire endte med at blive dømt til døden – dog ikke Sjúrdur við Kellingará, som blev taget til nåde. Han kunne dog ikke bære gruppens forbryderiske handlinger og bad om at blive dræbt sammen med de øvrige floksmænd.

Faktisk havde det færøske bryggeri Föroya Bjór brygget en ganske særlig 'Floksøl' på kvan til dette enestående kulinariske og kulturelle arrangement. Og før vi fik set os om, kom denne ualmindelig gæstfrie fåreavler kvinde bærende på en 2 liters flaske med denne særlige øl! Værsgo! I skal også smage! Jamen, tusind tak, og pludselig følte vi os som en del af det fine arrangement og ventetiden på færgen føltes ganske kort og meget behagelig.

Vi faldt også i snak med fåreavler kvindens svoger. Han fortalte med varme og stolthed i stemmen, at han var barnefødt i Hattarvík og at Hattarvík på Fugloy bare var det bedste. Og i øvrigt var han efterkommer af 'den gode' af de fire floksmænd! Han sejlede som styrmand på en ca. 82 m lang fisketrawler og var væk mange dage om året. Vendte dog altid tilbage til Hattarvík i sine ledige stunder. Selv ejede han 8 af bygdens huse og broderen, fåreavler kvindens mand, ejede 14 huse. Udover broderens og svigerindens fåreavl, levede de af turistarrangementer, om end i langt mere beskeden udgave end gourmet arrangementet, som var helt unikt.

Styrmanden fortalte også om grindefangst, som det foregik tidligere og nu, hvor det er meget kontrolleret. Man skal på kursus og bestå en eksamen for at få 'license to kill'. Fejler man ved udførelsen af et hurtigt og humant grindedræb, fratages man sin licens og skal på kursus igen.

Om grindekød smager godt? spurgte vi. Og så trak styrmandens mundvige op i et stort smil, og vi fik en malende beskrivelse af den lækre grinde steak!

Om lunder smager godt? Atter smilede styrmanden og ja, det er lækkert, og det er lomvie også! Han fortalte, at lundebestanden havde været for nedadgående i nogle år. Pga. nedgang i lundens foretrukne spise, sild. Det synes dog, som om det er ved at vende. Styrmanden er med til om foråret, at ringmærke de nyklækkede unger, for at holde øje med bestanden.

Beriget på alle sanser sprang vi ombord på 'Ritan' og sejlede de 45 min. retur til Hvannasund på Viðoy.

På anbefaling fra Karen i kælderbutikken i Tjørnuvík kørte vi nu til 'Matstovan hjá Elisabeth' i Viðareiði. Og hvis ikke vi vidste, der skulle være dette spisested, ja, så havde vi nok aldrig fundet det. Et ydmygt, ganske ubetydeligt blåmalet træhus, der intet væsen gjorde af sig på det ydre

plan. Indenfor var der atter færøsk venlighed og gæstfrihed og bordene var nydeligt dækket op. Og selvfølgelig måtte vi bestille lomvie (grind og lunde er ikke på menukortet). Og hvilken herlig spise. Kødet var mørkt og fast og smagte som en blanding af kylling, fasan og råvildt. Dejlig sovs, hvide kartofler og svitsede grøntsager, garneret med blå druer.

Fra alle borde havde man den skønneste udsigt til dalen og fjeldene... og solen skinnede lige til vi kørte hjem med berigende, autentiske indtryk og fyldte maver.

9. dag søndag d. 3. juli 2016

Sidste dag på Færøerne. Afgang mod Tórshavn.

Først kører vi dog lige over dæmningen til Kunoy, gennem den meget smalle Kunoyartunnillin og langs vest siden af øen med den smukkeste, klareste udsigt til blokfløjte øen Kalsoy.

Herfra kunne vi med kikkert ane statuen af sækvinden.

Tilbage på Streymoy snupper vi atter turen højt oppe på fjeldkammen gennem Tågernes Dal. Smukt og ikke så tåget i dag. Fra Tórshavn tager vi den 20 minutters sejltur med 'Ternan' til øen Nólsoy. Solen skinner atter efter en ordentlig regnbyge. Vi indtager vores medbragte frokost på havnen i Nólsoy. Sikken udsigt.

Den unge pige i den lille café fortæller, at hun i 5. led er i familie med Ro-Ove. Øens helt, Ove Joensen, der havde sat sig for at ro over Atlanten til Langelinie i en klassisk færøsk træbåd. To gange måtte han opgive og blev slæbt hjem fra Shetlandsøerne, men i 1986 lykkedes det Ro-Ove på 41 døgn at ro de 900 sømil fra Nólsoy til Langelinie, kun med selskab af en kat.

Beredvilligt låser den unge pige op til kælderen under caféen og her står Ro-Oves lille træbåd 'Diana Victoria', som bragte ham til Langelinie, så han kunne kysse den lille havfrue. Det er fuldstændig ubegribeligt!

Eftermiddagen brugte vi på den sidste vandretur op i højderne på Nólsoy. Ja, nysgerrig som jeg er, måtte jeg lige helt ned på maven og kigge udover klippekanten. Dernæst sidde stille, kigge udover havet og lade tankerne gå på vandring i de mange skønne færøske oplevelser, som vi er blevet beriget med på dette dejlige Ø-hop!

MS Norröna sejlede først kl. 23.30, så vi travede en tur rundt på Tinganes og rundede de mange oplevelser af med en total oplevelse på restaurant Áarstova, der ligger i en gammel fredet bygning i Tórshavn. Stedet er yderst charmerende med små lave døre, skæve gulve, finurlige små

rum, fritliggende hanebjælker, gamle rariteter og særdeles venlig betjening og god stemning. For ikke at tale om det gastronomiske måltid. Vi valgte en 3 retters menu. Vi fik hummersuppe, havtanske og isdessert. Jo, det kostede, men det var alle pengene værd, og kan klart anbefales.

10. dag mandag d. 4. juli og tirsdag d. 5. juli 2016

Sejlturen hjemad med Norröna er den rene luksus og afslapning. En de luxe kahyt at opholde sig. En god bred dobbeltseng. Atter en fantastisk morgenbuffet. Skønne restauranter med velsmagende mad. Tid til at skrive dagbog. Komme i tanker om alle de små fine detaljer, der fulgte med vore mange oplevelser i mødet med Færøerne og det færøske folk.

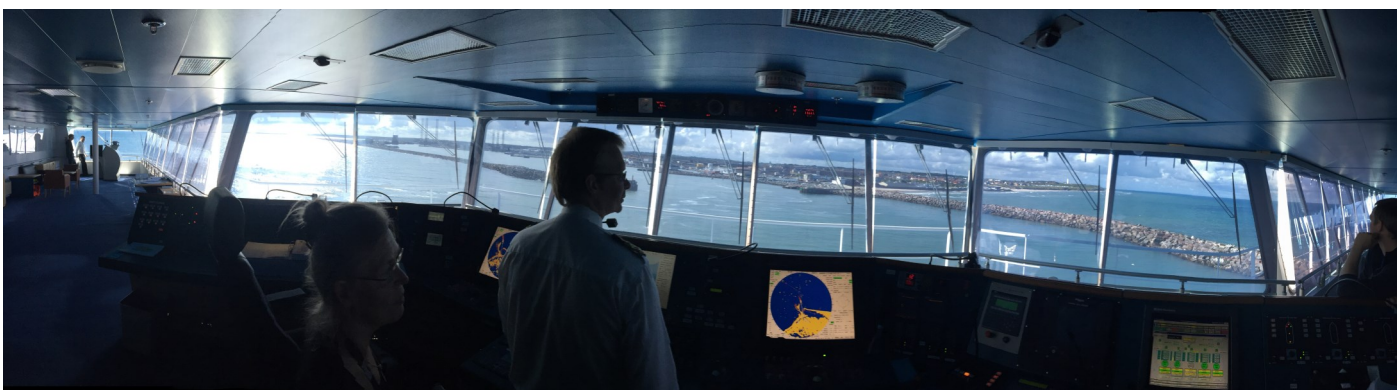
Ind i mellem strække ben, få frisk luft på de forskellige dæk.

Sidde i dæksstolene i solskinnet og selvfølgelig en aftentur i hot tub saltvands karret!

Vi har nydt at have egen bil med og kunne medbringe alt det grej og udstyr, som vi havde lyst til og kunne få brug for.

Jovist, at sejle med Norröna er en dejlig og behagelig måde at rejse på og en skøn del af ferien. Og så fik vi lov at komme på broen og møde færøske kaptajn Henrik, hvis far i sin tid havde været med til at stifte Smyril Line. Han var med rette stolt af sit skib. Smyril betyder i øvrigt dværgfalk på færøsk, og dværgfalken ses netop i Smyril Lines logo. Dværgfalken er kendetegnet med hurtige, målrettede vingeslag og et skarpt blik, og symbolikken er god nok!

*Færøerne – uforlignelige – uspolerede – utrolige – uendelig smukke og gæstfrie.
Færøerne – rå og barske på den mest eventyrlige og magiske måde.
Færøerne – 18 øer – 18 perler, vi fik samlet Streymoy, Vágur, Mykines,
Eysturoy, Sandoy, Kalsoy, Kunoy, Borðoy, Viðoy, Fugloy og Nólsoy... 11 perler!
Færøerne – vi er blevet afhængige!*

Vi kom, vi så og vi fik...

”Meíra av tí goða”

Føroyar – På gensyn!

Inspirations- og kildemateriale

Fag litteratur

'Turen går til Færøerne' af Lisbeth Nebelong. Politikens Rejsebøger.

'Glimt af færøsk kultur' af Niels Bak

Færøerne – Tourist Guide 2016. www.visitfaroeislands.com

(Rigtig godt supplement til 'Turen går til Færøerne')

Færøerne til fods. www.visitfaroeislands.com

(Helt uvurderlig i planlægning af vandreture – rigtig nyttig at have på forhånd)

Færøernes fugle. www.visitfaroeislands.com

(Dejligt med dette materiale i hånden, straks at kunne identificere de fugle vi så undervejs)

(Ved mail kontakt til info@visitfaroeislands.com fik vi hurtigt 3 ovenstående materialer tilsendt med almindelig post. Materialet kan også selvfølgelig også downloades.)

Skønlitteratur

'Det gode håb' af William Heinesen. En historisk roman fra 1600 tallets Færøerne om dansk kolonialisme og magtmisbrug (!)

'De fortabte spillemænd' af William Heinesen

'Barbara' af Jørgen-Frantz Jacobsen. Kærlighedsroman fra Færøerne, der bygger på et gammelt færøsk sagn fra 1700-tallet.

Kort

Vejkort Føroyar – Færøerne 1:100.000

Købt hos Nordisk Korshandel, Studiestræde 30 1455 København K

post@scanmaps.dk

(Stort, godt og detaljeret oversigtskort i planlægningsfasen samt godt kort at køre efter undervejs. Vi oplevede ikke behov for yderligere kort.)

Diverse

På hoteller og restauranter og på tankstationer på Færøerne findes brochurer for rigtig mange oplevelser. For os har det altid været vigtigt at have materiale på forhånd og gøre os så fortrolig med landet og oplevelserne som muligt. Derfor købte vi og indhentede vi gratis materiale på forhånd. Derudover er internettet en udtømmelig kilde til inspirationsmateriale.

Især kan anbefales www.visitfaroeislands.com

Lokal aktivitetskalender, mest på færøsk. www.Nordlysid.fo

Internet og mobiltelefon på Færøerne

Der findes gratis WI-FI på hoteller og mange caféer og restauranter.

Alle de steder vi besøgte på Færøerne havde vi mobildækning.

Internet og mobil telefon på båden

På MS Norröna til/fra Færøerne kan der købes Internet via Satellit. Der købes en voucher-kode i receptionen på skibet. Der følger god vejledning med.

Livsnyderne:

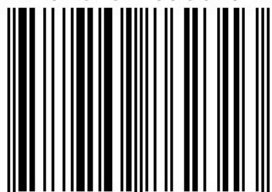
www.Livsnyderne.nu

Mogens & Rita

Tlf. 4031 3337/3026 3337

ISBN 978-87-998623-1-3

9 788799 862313 >

Info@Livsnyderne.NU©
<http://www.Livsnyderne.NU>